

*Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne
rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici,
morți în faimă de martiri sub regimul comunist*

CRISTOS S-A NĂSCUT

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XXIV Nr. 12 (293) decembrie 2018

Unirea cea Mare - 1 Decembrie 1918

Prin muncă și jertfă, în toate vremurile, s-a asigurat unitatea națională! În primul rând, „ieri”..., dar acel „ieri”, în care oameni aleși au împlinit idealul, obligă pe cei de „azi” să păstreze darul cel sfânt primit, să-l îmbogățească și să-l transmită, datorie mereu actuală, mereu repetabilă, acum și peste veacuri.

Cu smerită recunoștință pentru făuritorii Unirii, citim istoria. Pașii care au dus la Unirea cea Mare ne sunt amintiți de mărturisirea Cardinalului Iuliu Hossu: **„Dacă nu exista Unirea religioasă de la 1700, nu era nici Adunarea de la Blaj din 3/15 mai 1848, unde s-a strigat: Vrem să ne unim cu Țara! Și fără aceasta nu era nici Unirea din 1918”**. Acesta este adevărul. Aceasta este istoria Unirii.

La 1 Decembrie, în fața celor peste 100.000 de români veniți la Adunarea Națională de la Alba Iulia, Episcopul greco-catolic Iuliu Hossu, viitorul Cardinal, a citit „Proclamația de Unire”: „...Ne unim pe veci cu Țara – Mamă, România!... Acesta-i ceasul dreptății lui Dumnezeu și al răsplătirii Lui. Acesta-i ceasul bucuriei noastre (...) mulți au dorit să vadă ce vedeți voi și să audă ce auziți voi, și n-au auzit...”.

Dintre cei „mulți”, la început a fost Episcopul greco-catolic, întemeietorul Blajului, Inochentie Micu-Klein. Nimic nu putea înfăptui cu un cler ignorant, era nevoie de școli din care să se răspândească lumina. El a gândit Școlile Blajului, iar urmașul său, Episcopul Petru Pavel Aron, le deschide în 1754 - primele școli sistematice moderne în limba română de pe tot cuprinsul românesc. De acolo au plecat primii bursieri la Roma și Viena: Samuil Micu Clain, Gh. Șincai, P. Maior și I. Budai-Deleanu, făuritorii „Școlii Ardelene”, care, prin lucrările lor istorice și lingvistice, au trezit conștiința națională la români și idealul Marii Uniri. Inochentie Micu-Klein, în Dietă, vorbește prima dată de „natio valahica”, cerând pentru ea drepturi egale cu celelalte naționalități conlocuitoare.

Cu erudiții cărturari, preoți ai Bisericii Greco-Catolice, cu intelectualii formați de această Biserică, spre ideal s-a mers cu trudă și jertfe. Amintim crearea unei spiritualități și culturi de valoare și momente din strădania de obținere de drepturi pentru români: „Supplex Libellus Valachorum Transivaniae” (1791), Memoriu alcătuit de exponenții „Școlii Ardelene”, prin care se cereau drepturi pentru toți românii, act semnat de Ioan Bob, Episcopul Blajului, (primul Memoriu a fost semnat de Ignăție Dărăbant, Episcop al Oradiei) și de Episcopul ortodox Gherasim Adamovici, Adunarea Națională din 3/15 mai 1848, Pronunciamentul de la Blaj, douăzeci de ani mai târziu, Memorandumul (1892), ca 1 Decembrie 1918 să găsească uniți pe toți românii pentru împlinirea idealului de veacuri. Rolul esențial pentru această împlinire l-a avut Biserica Română Unită, Greco-Catolică.

În timp, s-a încercat să se uite acest adevăr și, la 1 decembrie 1948, Biserica Greco-Catolică a fost desființată pentru patruzeci de ani. Nedreptate ce doare. Nedreptate ce a dat curs altor multe nedreptăți nerezolvate încă.

Dar azi e Sărbătoarea Unirii, e Centenarul, și spunem cu toată inima „La mulți ani, România!”.

CALEA DESĂVÂRȘIRII

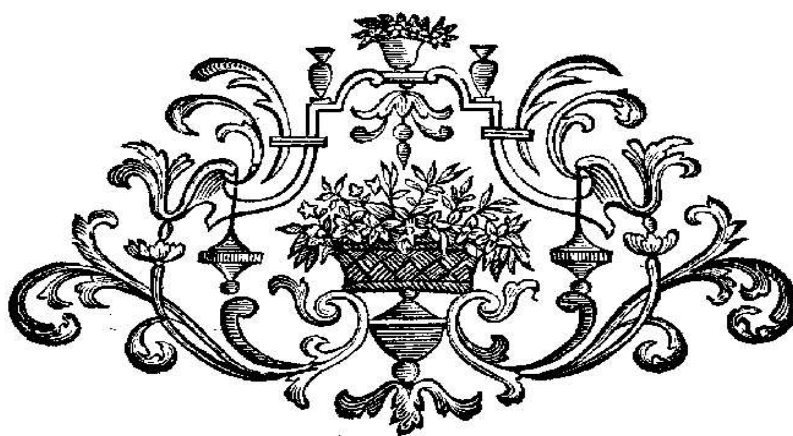
Despre rugăciune

„Țineți ca sigur că dacă Domnul nu vă ia spiritul rugăciunii, nu va lua nici mila Sa”, ne spune Sf. Augustin. Desigur, pentru ca mila Lui să nu ne părăsească, nici noi să nu părăsim rugăciunea.

Iar Sfântul Ioan Gură de Aur ne amintește că prin rugăciune sufletul nostru se sfințește și noi suntem mai aproape de Dumnezeu.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriguez, SJ
“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Colindătorii.....	12
”Unde este cel ce s-a născut, Împăratul?”.....	4	A fost la un Crăciun.....	13
”Două eseuri despre Paradis și o încheiere”.....	5	A crede precum Maria pentru a sărbători Crăciunul cu adevărat...	15
Pagini bilingve.....	10	Papa Ioan Paul al II-lea.....	18
		Daruri de Crăciun.....	19

„Unde este cel ce s-a născut, ÎMPĂRATUL?”

De când oamenii rostiră cuvântul, în ciclonul de mâinii și patimi: „Nu-l vrem să stăpânească asupra noastră, de atunci, năuci și mizerabili își caută **Împăratul**.

Îl caută și acum! Nevoiași, îl căutăm mereu!

Stăpânitorii rechemați în rândurile mercenarilor; condotierii străpunși cu stiletul; magistrații științei discreditați; senatorii gândirii omenești, așezați cu scrupul de gingășie în cimitirile ideilor, mărturisesc catastrofa:

Vagabonzi și mizerabili, căutăm încă pe **Împăratul nostru**.

Și oamenii nu au învățat din Steaua Magilor drumul spre Împăratul.

Steaua Magilor e lumina conștiinței lor, lumina minții lor, lumina durerii lor.

Fața lumii de azi,

Biografia sufletelor de azi :
este: **Catastrofa**.

Zilnic simțim în noi prăbușindu-se ceva mare și frumos;

Zilnic ne simțim ademeniți de gustul păcatului;

Zilnic capitulăm, zilnic ne frământăm, zilnic murim cu dezgust, dar și cu o nădejde:

Împăratul - Împăratul!

Catastrofa sufletului nostru, ce nu mai rezistă păcatului, catastrofa societății, ce nu rezistă nedreptății, întreg batalionul de obraznice catastrofe ce se urmăresc galopând pe sufletul nostru, dansând macabru în anotimpul lor, strigă în urma **Împăratului** alungat: „Unde este cel ce s-a născut, Împăratul?...”

Vino și vezi!

Un leagăn rece într-o peșteră rece. O cruce ce străjuiește ca o spadă: Spada Împăratului!

...Un potir invizibil: roadă a moștenirii ce va să ne-o lase; moștenire luptătorilor: Pâinea și Vinul dătător de Viață, Curaj și Putere.

Împăratul!... nu în togă de purpură, nu în mantie cu nestimate, nu în leagăn de abanos cu chenar de fildeș..., ci în sărăcie.

Împăratul!...nu ca să fie slujit în palatul cu marmoră și porțelanuri, ci să servească celor născuți din adevăr.

Vino și vezi!

Împăratul care învață Adevărul,

Împăratul care varsă Iubirea,

Împăratul care sădește Pacea.

Împăratul al cărui jug e ușor și a cărui fericire o găsești plină și în lacrimi;

Împăratul în ieslea din Betleem!

Îngenunchează o clipă! Dar în tăcere... Irozii și sicarii lui, satrapii lumii îi pregătesc sicriul; uită nebunii, și uităm și noi - căci în fiecare din nou este un Irod ce vrea să ucidă pe Împăratul Cristos - că de câte ori voim să ucidem pe Isus, privind în ceea ce am lovit, găsim **copii asasinați, nevinovați uciși, găsim cadavrul sufletului nostru...**

Îngenunchează mai îndelungat!
Împăratul te așteaptă pe tine! Auzi? Pe tine!!!

Și spune-I că vrei să-l slujești!

Ah! Împăratul născut în iesle!!!

Episcop Ioan SUCIU

„Două eseuri despre Paradis și o încheiere”

În lumea contemporană, lume în care superficialitatea, incultura și decăderea morală tind să se generalizeze, suntem surprinși să descoperim persoane, inclusiv creatori de frumos, care au un ideal, căruia nu numai că le rămân fideli, dar îl împlinesc trecând peste orice dificultăți exterioare. Dacă avem în vedere oamenii de litere și creatorii operelor artistice, împlinirea o reprezintă lucrările realizate de ei.

Această împlinire, prin efort creativ, se face într-un timp de har, timp plin de lumină paradisiacă, atins doar atunci când autorul înțelege că, singure, inteligența și munca nu pot duce la nicio materializare și că răspunsurile la căutările și frământările, cerute de lucrare, sunt în el însuși. Sunt dacă „Citadela”, cum spune Antoine de Saint-Exupéry, „sufletul”, a fost clădit în inima omului.

Ne imaginăm bogăția culturii unui astfel de autor; la autorul cărții pe care dorim să o prezentăm, Horia-Roman Patapievici, cultura atinge dimensiunea enciclopedică.

În cartea *Două eseuri despre Paradis și o încheiere*, apărută recent - în acest timp al confuziilor și dezordinelor -, când oamenii nu mai cred în Paradis, nici în cel din Cer și nici în cel de pe pământ, H.-R. Patapievici vine să ne vorbească

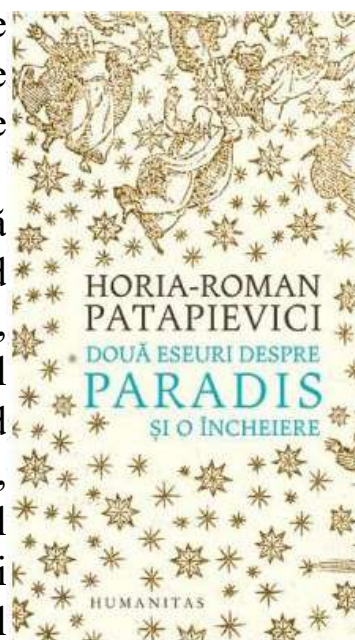
chiar despre ceea ce astăzi se respinge, despre Paradis.

D o u ă moto-uri deschid v o l u m u l , primul este al lui Ezra Pound (1885-1972), reprezentant al modernismului literar al s e c o l u l u i

XX, al doilea, al lui Victor Hugo (1802-1885). În ambele citate este recunoscut refuzul Paradisului: „În lumea noastră, spune Ezra Pound, e clar mai ușor să găsești locuitori pentru un Infern sau chiar pentru un Purgatoriu”, iar V. Hugo subliniază preferința omului pentru Infern, pentru că „nu ne mai recunoaștem în îngeri...”.

Titlul operei îi face cunoscută structura alcătuită din trei părți distincte: „Primul eseu despre Paradis - Unde s-a dus Paradisul? - Al doilea eseu despre Paradis - Principiul Paradisului și O încheiere - Ochii de carne ai iubirii, la care autorul adaugă Note finale și Repere bibliografice.

„Sunt de-acum un om la șaizeci de ani...”. Primele cuvinte ale primului eseu ne fac intrarea în universul de reflecție al cărții, (continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

scoțând în evidență nota confesivă-emoțională a paginilor ce ne așteaptă să le citim, și a întâlnirii cu autorul în aceeași căutare a Paradisului. Cu îndepărtarea de Dumnezeu și de Biserica Sa, Paradisul devine ceva cu totul necunoscut, străin omului de azi și de mâine. Alungat din viața oamenilor, Paradisul a rămas însă în unele opere mari ale culturii europene din Apus, în creștinismul răsăritean, lipsind teologic Purgatoriul, lipsesc și crațiile artistice. În cartea pe care încercăm să o prezentăm, acestea sunt în atenția autorului.

Privindu-și viața, Patapievici mărturisește că târziu, a înțeles că „*tema vieții mele a fost dintotdeauna Paradisul*”, și căutarea lui a început devreme, în adolescență, la prima lectură a lui Dante: „*L-am căutat fără să știu că îl caut, în toate formele de frumos la care de-a lungul vieții, mintea și inima m-au făcut sensibil, recunoscându-l întotdeauna același, cald, emoționant, încărcat de nostalgie și promisiuni, în marile pagini ale marilor literaturi, în ideile metafizice ale filozofiei, în ecuațiile fizicii matematice, în construcțiile teologice, logicii formale sau muzicii...*” (Horia-Roman Patapievici, „*Două eseuri despre Paradis și o încheiere*”, Humanitas, București, 2018, p.12).

Ca să poată intra în Paradis, Dante a fost condus de Beatrice, dar ca să perceapă substanța Empireului,

a trebuit să se trans-umaneze - termen creat de Dante -, să depășească limitele naturii umane, ne spune H.-R. Patapievici, ceva ce amintește Euharistia. Abia după ce Dante „*bea cu ochii materia din care e făcut Empireul*” și se „*împărtășește cu el*”, poate ca să-l vadă. Și atunci îi apare „*strălucitoare, splendidă, imaculată, copleșitoare, minunat de frumoasă și de emoționantă Roză Albă-Candida Rosa*”, Paradisul (Op.cit., p.32).

Paradisul, celest sau terestru, pretinde un anumit tip de percepție senzorială, la care se ajunge pe calea educației prin artă, ca „*să ne fie sădit Raiul în noi*”, să dorim Adevărul, Dreptatea, Pacea, Binele, Frumusețea și Fericirea, într-un cuvânt, Splendoarea vieții, ceea ce, în cultura europeană, este și o nostalgie a Paradisului, o nostalgie simțită și în valorile umaniste, care totuși se transmit.

Am ținut să punem în lumină concepția autorului despre Paradis, expusă în primul eseu, ca să se înțeleagă mai ușor sensurile izvorâte din Paradisul creștin și întâlnite în diferite arte.

Pentru primul eseu - *Unde s-a dus Paradisul?* -, H.-R. P. reține sensul religios și cultural, iar pentru al doilea, *Principiul Paradisului*, comentează conceptul din punct de vedere literar-cultural. Textul final reflectă bucuria spirituală dată de o creație majoră.

(continuare în pag. 7)

H.-R. Patapievici nu-și poate reține regretul pentru refuzul Paradisului de către Europa de azi, a Paradisului care a dat splendoare și conținut vieților noastre, și care a ajuns să fie „*marele refulat al minții europene moderne*”.

Bazat pe escatologie (doctrina filozofică și teologică privind posibilitatea existenței individuale după moarte și destinul final al lumii), aduce câteva reprezentări ale Paradisului - locul tainic unde ajung sufletele morților.

În Persia, era imaginat ca o grădină răcoroasă, bogată în izvoare și vegetație, la început parc de vânătoare și desfătare, numit de greci „*paraddeisos*”. Imaginea a trecut prin secole și s-a reflectat în artă, cu sensuri mereu amplificate: puritate, iubire, devenite adesea simboluri. În creștinism „*loc de verdeață*”, spațiu de odihnă „*în tihna dumnezeiască și în sine însuși*”.

Aspirația spre Paradis și imaginea Paradisului sunt din timpuri străvechi reflectate în cultură, în literatură se regăsesc în *Cântarea cântărilor* și în *Psalmi*.

La începutul celui de al doilea mileniu creștin, în Apus, sunt evidente la mari personalități, la Gioacchino da Fiore (1135-1202, teolog, filozof și scriitor, care credea că pe pământ se poate să se trăiască în credință, sub semnul iubirii și al libertății, timp și har când Dumnezeu se va releva în inimile

oamenilor. La Thomas Morus (1478-1535), reprezentant al umanismului european, om de stat și scriitor, în *Utopia*, cea mai reprezentativă operă a umanismului englez, este imaginată o societate perfectă, cu o religie fără constrângeri, cu viață familială și morală înaltă, societate în care elementul principal al fericirii este cel spiritual.

În creștinismul latin, reflectarea desăvârșită a temei, în literatură, se atinge în secolul al XII-lea, de Dante Alighieri (1265-1321), în *La Divina Comedia* - (*Infernul, Purgatoriul și Paradisul*). Desigur, în prezentarea noastră, *Purgatoriul și Paradisul* ne sunt în atenție, dar, se pare, că nu *Paradisul* a fost mai citit, ci, dimpotrivă, *Infernul*, pentru că ar fi mai dramatic sau mai apropiat de epoca modernă. Dar, analizat *Paradisul*, se observă că „*e de departe partea cea mai dramatică a întregului poem, incredibil de bine realizat literar și, din punct de vedere sonor și metafizic* (Op.cit., p.25).

Rămâne să ne gândim la dramatismul care place modernilor, „*cu sânge, băți, torturi, acțiuni, demolări, distrugeri...*”. Sau la cuvintele lui Victor Hugo: „*...În Paradisul lui Dante este atât de multă lumină, încât ochiul obosește imediat*”

Despre receptarea Paradisului, a recunoașterii excepționalei valori literare în epoca modernă, H.-R.

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

Patapievici preferă afirmațiile poetului Ezra Pound, autorul poemului Cantos: „*Prin frumusețea versurilor lui, Paradisul strălucește, radiază*”. Pound a fost fascinat de ideea de Paradis și de opera lui Dante, scoțând în lumină „*structura senzorială a experienței avute de Dante în Paradis*”, pe care lumea modernă a pierdut-o, „*o lume animată de de un magnetism formator care atrage totul spre ea și care strălucește în mijlocul întunericului; o lume în care gândurile au precizia și claritatea tăieturilor proaspete (...) lumea aceea care avea transparența sticlei în apă și consistența luminii reflectate în oglindă, care era făcută din materia paradisului lui Dante și era în mod direct accesibilă simțurilor noastre*” (Op.cit., p.29). Lumină ce are puterea să schimbe natura umană, „*o face aptă să perceapă splendoarea*”, completează autorul.

Absența „*hărții teologice a lumii*”, în epoca modernă, nu nemulțumește pe Pound, pentru că „*Paradisul continuă să ne rămână accesibil simțurilor*”. Datorită esteticii, Dante rămâne accesibil mereu, cu puterea de a trezi în noi paradisul.

În „*teza mea*”, autorul, adăugă considerații sale la observațiile despre artă: la Proust (1871-1922), în ciclul de romane „*A la recherche du temps perdu*”, reamintirea este fericire paradisiacă, capabilă „*să*

restituie în prezent, viu, trupul dispărut al vieții trecute”, o reconstrucție a unei Judecăți de Apoi în istoria literaturii moderne.

În ceea ce privește pictura, reprezentantul cel mai de seamă în peisagistica „paradisiacă” este Claude Lorrain (1600-1682), artist baroc, „*cel mai mare dintre toți peisagiștii*”, care a pictat pentru Papa Urban al VIII-lea și pentru Regele Spaniei, Filip al II-lea. A folosit lumina „*atât ca principal element al descrierii picturale, cât și ca principal conținut discursiv al peisajului*”. Prin el vedem lumea „*prin intermediul luminii care vine din Paradis*”. Este ceea ce-l determină pe Patapievici să afirme: „*Privindu-i peisajele, ochii noștri se inundă de o lumină care este a Paradisului și care conține în ea, aproape didactic, nostalgia după timpurile imemorabile ale Vârstei de Aur, în care oamenii erau fericiți, pentru că Paradisul terestru era o realitate. Arta lui Claude Lorrain ne sădește Vârsta de Aur în retina cu care vedem lumea*” (Op.cit., p.35).

Tot mare, unul dintre cei mai mari pictori din istoria artei, afirmă autorul, Rembrandt (1606-1669), a trebuit să descopere o altă manieră în pictură, forțat de interdicția protestantă de a reprezenta imagini religioase. Format sub influența Renașterii italiene, reprezintă arta barocă și este creatorul tehnicii clar-

(continuare în pag. 9)

obscurului. Personajele pictate de el sunt surprinse cu „*taina lor umană*”, ochii lor sunt „*ferestre ale sufletului*”, personaje cu chipuri și asemănări care amintesc dumnezeirea, create din lumină, o lumină care strălucește, iradiază și care nu vine din interior, și nici nu este venită din afară, este însăși materia creației.

Cu William Butler Yeats (1865-1939), poet și dramaturg irlandez, Premiul Nobel pentru Literatură, Patapievici încheie primul eseu. Poate pentru că cel mai bine, într-un poem care descrie călătoria sufletului spre Paradis, poetul a descoperit cât de puternică este nostalgia noastră, a tuturor, după Paradis, după strălucirea lui. Și cât de săraci suntem în absența lui.

În eseu al doilea, *Principiul Paradisului*, comentariul se referă la poemul modern. Fără să-l reprezinte, V. Hugo trăiește în anii când deja literatura modernă începe să se afirme. Hugo descoperă că istoria este alcătuită din toate evenimentele lumii, ca un zid, care în jos merge până la Satan, iar în sus până la Dumnezeu, iar poemele, literatura însăși, nu sunt altceva decât reflectarea istoriei. O pierdere a Paradisului și a paradisiacului.

Această pierdere îl face pe Pound, autorul poemului modern *Cantos*, să afirme că „*ceea ce noi, modernii am pierdut, este capacitatea*

de a percepe senzorial materia Paradisului lui Dante - o materie a splendorii și energiei radiante, în care sunt păstrate, vii, toate atributele luminii. Soluția la pierdere, dar și la faptul că pentru noi paradisul, purgatoriul și infernul fac parte din aceeași lume, și sunt amestecate în ea, constă în capacitatea omului de a percepe cu simțurile normale materia din care e făcut Paradisul lui Dante” (Op.cit.,p.57)”.

„Teza mea”, opinia autorului despre problema în discuție, este că Pound era conștient că poeții moderni au pierdut accesul la materia Paradisului lui Dante, și strălucirea pierdută a luminii, pune în dificultate creația operei de artă. Poemul său, *Cantos*, poate o și dovedește; oricum, lucrarea este controversată. Structural, lipsesc legăturile dintre teme: guvernare, economie, cultură, istorie, adunate în texte care urmează unul după altul, cu citate în diferite limbi și schimbări abrupte.

Clarificarea despre ce este opera de artă îi aparține lui Martin Heidegger (1889-1976), filozof, poet și profesor universitar: „*Doar acea operă care strânge laolaltă tetrada (pământul, cerul, divinii și muritorii) este operă de artă*”. Prezența tetradei în opera de artă „*este o condiție obligatorie a existenței ei*” și a valorii ei, dacă valoarea este legată de adevăr.

(continuare în pag. 12)

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

„Chânes et terreur”

- Un eveque dans les geoles communistes -

Mgr. Ioan Ploscaru

Au debut de l’annee 1948, toute la presse se lanca dans une campagne bien reglee contre l’Eglise Cathoilique en general et le pape en particulier(...). Je profitai de mon sejour a Bucarest pour visiter Mgr Vasile Aftenie. Je passai la nuit dans sa residence de la rue Polonă. Il etait d’un naturel gai et communicatif et entretenait des relations avec l’ancien ministre des Cultes... qui lui avait aussi declare que seuls ceux qui s’enfuiraient a l’etranger echapperaient a la prison. Malgre cet avertissement, Mgr Vasile Aftenie accepta en toute conscience la prison et la mort au lieu de se preparer à fuir a l’etranger. L’ancienne ministre reussit a se sauver. Mgr. Aftenie se sentait de plus en plus suivi. Ou’ qu’il allât, deux individus le filaient. Quand il descendait du tramway, il leur faisait signe. Ils souriaient, mais continuaient a faire leur metier.

Le 29 octobre 1948, il fut arrete et conduit a Dragoslavele, ou il se retrouva avec les autres eveques greco-catholiques. C’était une residence d’ete du patriarche orthodoxe que les communistes avaient transformee en prison. Les prisonniers y vecurent des jours penibles. Le mars 1949, tous les eveques furent transferes de Dragoslavele au monastere de Căldărușani, dans le foret de Vlăsie.

MgrAftenie fut emmene en avril 1950 à Bucarest, au ministere de l’Interne, pour y’etre interroge. On exerca sur lui de nombreuses pressions dans l’espoir qu’il passerait a l’orthodoxie: Il restait pourtant plein d’ardeur et se liait tres facilement avec les gens. Un jour, on le conduisit a Sinaia ou l’attendait dans une villa le patriarche Justinian Marina que lui proposa un repas copieux. Mais il savait qu’on l’avait amene la pour le faire boire et lui soutirer sa signature et son adhesion. Il ne prit rien et dit: „Ce n’est manger ou boire qu’on m’amene ici”.

Reconduit à Bucarest, il fut enfermé dans une cellule insalubre au sous-sol et interroge sans arret. Il fallait qu’il dise quel membre du gouvernement le tenait au courant des evenements qui se preparaient au sein de l’Eglise Greco-Catholique.

Mgr. Vasile Aftenie fut battu et torture a mort. Sa mort survint le 10 mai 1950. On l’enterra au cimetiere catholique de Belu. Il n’avait pas 51 ans. (a suivre)

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

„Lanțuri și teroare”

- Un Episcop în închisorile comuniste -

Episcop Ioan Ploscaru

La începutul anului 1948, toată presa s-a lansat într-o campanie bine pusă la punct împotriva Bisericii Catolice în general și împotriva Papei în particular. Am profitat de sejurul meu la București pentru a-l vizita pe Episcopul Vasile Aftenie. Am rămas noaptea la rezidența sa din strada Polonă. Avea o fire veselă și comunicativă și întreținea relații cu fostul ministru al Cultelor. Prin urmare, acesta i-a spus că doar cei care vor fugi în străinătate vor scăpa de închisoare. În pofida acestui avertisment, Vasile Aftenie acceptă, deplin conștient, închisoarea și moartea în locul fugii în străinătate. Vechiul ministru a reușit să se salveze. Episcopul Aftenie se simțea din ce în ce mai urmărit. Orinde mergea, doi indivizi îl filau. Când cobora din tramvai, le făcea semn. Ei zâmbeau, dar continuau să-și facă meseria.

La 29 octombrie 1948, a fost arestat și dus la Dragoslavele, unde s-a regăsit cu ceilalți Episcopi greco-catolici. Era o reședință de vară a patriarhului ortodox pe care comuniștii au transformat-o în închisoare. Acolo prizonierii au avut de îndurat zile grele. În martie 1949, Episcopii au fost transferați de la Dragoslavele în mănăstirea Căldărușani, în pădurea Vlăsiei.

Episcopul Aftenie a fost dus în aprilie 1950, la București, la Ministerul de Interne. Era același, persoană care lega ușor relații cu oamenii. Într-o zi a fost dus la Sinaia, unde, într-o vilă, îl aștepta patriarhul Justinian Marina, care i-a oferit o masă copioasă. Episcopul știa că a fost dus ca să-l facă să bea și să-i ia semnătura și adeziunea. Nu s-a atins de nimic: „Nu am fost adus aici ca să beau și să mămânc”.

L-au dus la București, l-au închis într-o celulă insalubră de la subsol și l-au interogât continuu. Trebuia să destăinuie care membru din guvern îl ținea la curent cu ceea ce se pregătea Bisericii Greco-Catolice.

Episcopul Vasile Aftenie a fost bătut și torturat până a murit. S-a sfârșit la 10 mai 1950. A fost înmormântat în Cimitirul Belu catolic. Nu avea mai mult de 51 de ani. (va urma)

Traducere Ligia Domuța

(urmare din pag. 9)

În tetradă, cerul și divinii reprezintă principiul Paradisului. Fără principiul Paradisului nu există nici lume, nici operă de artă.

Și Patapievici conchide în „*teza mea*” că: „*nu se poate încheia nimic întreg, și nici nu se poate împlini, fără principiul Paradisului*”.

Lumea Paradisului este cerul lumii noastre, este lăcașul fericiților, a lumii mânuite, iar pământul Paradisului este „*lumină intelectuală și iubire a adevăratului bine*” - dispariția frumuseții în lumea modernă se datorează unei transformări a esenței adevărului sau a pierderii lui. Urmarea este pierderea frumuseții și urâtul din viață și din artă.

Dacă la sfârșitul articolului *Nostalgia Paradisului* - prezentarea cărții *Două eseuri despre Paradis și o încheiere* -, Daniel Cristea-Enache își mărturisește speranța că *Patapievici* își va urmări în continuare „*tema vieții*” și *temele asociate acesteia, la nivelul înalt și profund din această carte frumoasă, la propriu și la figurat*, noi trecem dincolo de speranță și ne mărturisim dorința de a avea cât de curând această bucurie.

Închizând ultima pagină a cărții, simțim îndemnul să o redeschidem, să o recitim. Și ne mărturisim și noi dorul pentru o nouă carte a lui H.-R. Patapievici, o continuare a temei -, alți pași spre înălțimile paradisiace.

Otilia BĂLAȘ

Colindătorii

George Coșbuc

Cad fulgii mari încet zburând,
Și-n casă arde focul,
Iar noi pe lângă mama stând
De mult uitarăm jocul.
De mult și patul ne-astepta,
Dar cine să se culce,
Rugată, mama repeata
Cu glasul rar și dulce

Cum sta pe paie-n frig Cristos
În ieslea cea săracă,
Și boul cum sufla milos
Căldură ca să-i facă,
Drăguț un miel cum i-au adus
Păstorii de la stână
Și îngeri albi cântau de sus
Cu flori de mor în mână.

Și-auzi! Răsar cântări acum,
Frânturi dintr-o colindă,
Și vin mereu, s-opresc în drum,
Ș-aud acum în tindă -
Noi stăm cu ochii pironiți
Și fără de suflare;
Sunt îngerii din Cer veniți
Cu Ler, oi Domnul mare!

Ei cântă-nălțător și rar
Cântări de biruință,
Apoi se-ntorc și plâng amar
De-a Iudei necredință,
De spini, de-ostași, și c-a murit
Dar s-a deschis mormântul
Și El e-acum în Cer suit
Și judecă pământul.

Și până nu tăceau în prag,
Noi nu vorbeam niciunul -
Sărac ne-a fost, dar cald și drag
În casă-ne Crăciunul.
Și când târziu ne biruia
Pe vatra veche somnul,
Prin vis vedeam tot flori de măr
Și-n fașe mic pe Domnul.

A fost la un Crăciun...

O întâmplare aproape de necrezut, ce pare mai mult desprinsă dintr-un basm decât din viață, îmi vine adeseori în gând, poate mai mult în apropierea Crăciunului.

Era în ultimul an al celui de al Doilea Război Mondial. În timpul care a trecut de la dezlănțuirea lui, toate zărilor pământului erau întunecate, chipul înspăimântător al războiului s-a lăsat peste oameni, peste viețile lor, mereu în primejdie, mai ales pe front, dar și în țară, unde, adesea, sunetul sinistru al sirenelor abia de reușea să întâmpine cenușul-argintiu al bombardierelor grele, care acoporeau cu totul albastrul cerului. Și sunetul lor greu și adânc se unea cu al sirenelor.

Lumea trăia după un alt tipar al vieții, parcă își luase rămas-bun de la tot ce a fost înainte, de la stabilitatea existenței; seninătatea zilelor de altădată era uitată. Și totuși, trează a rămas conștiința morală și mult, foarte mult întărită solidaritatea dintre oameni.

Faptele nobile, ce astăzi am fi tentați să le numim miracole, erau obișnuite.

Înspre Crăciunul acelui an, soldați ruși, în coloane nesfârșite, puteau fi văzuți pe șoseaua Cluj-Oradea. Dacă le treceai pe aproape, se repeta aceeași întrebare: Berlin? Berlin?

La Ciucea, unul dintre soldați s-a desprins din coloană și, pe o potecă

siguratică, singur și el, a pornit spre comună. Era și soare, și nori răzleți, și fărâme din căldura unei toamne darnice, și săgeți din gerul iernii care era în prag. Dar mai ales toată bogăția de culori și nuanțe a unei naturi generoase, necunoscute lui, celui care venea din îndepărtate și aspre stepe.

Omul nu avea nimic din agresivitatea și brutalitatea unui războinic, dimpotrivă, o blândețe firească îi învăluia chipul și ochiului atent nu putea să-i scape o bucurie abia reținută. Era însă și o nesiguranță, și o curiozitate care te îndemna să crezi că locurile îi sunt cu totul străine și, în același timp, descopereai încântarea unei regăsiri, părea că pașii caută urme bine știute.

În comună, oamenii l-au privit nedumeriți și cu rezervă, dar soldatul și-a văzut de ale lui, a ajuns la Primărie și la primar, asta a dorit. Greu a fost să se facă înțeles, nimeni nu știa rusește. Nimeni?! Era un bătrân care a fost prizonier în Rusia, în Primul Război Mondial, primarul și-a amintit de el.

Treptat-treptat, din spusele soldatului, reieșea legătura dintre rus și Ciucea. Căuta pe un anume locuitor al comunei, pe B., care a fost prizonier în Rusia în timpul Primului Război. Au lucrat împreună câțiva ani, au îndurat, unul lângă altul, mizeria, foamea, troienele de zăpadă și gerul

(continuare în pag. 14)

de minus patruzeci de grade, în pustiul siberian din zona Vladivostokului, la capătul lumii.

La început, și-au înțeles suferința doar din priviri, s-au ajutat. Apoi au venit cuvintele, au venit odată cu rugăciunile „Tatăl nostru” și „Născătoare.”, rugăciuni ale greco-catolicului din Ardeal, pe care rusul ortodox le auzea seară de seară. O binecuvântare se lăsa atunci peste sufletele lor ostenite și dimineața aveau din nou puterea să înfrunte greul unei zile, puterea de a supraviețui. Românul i-a învățat limba și, odată cu ea, prin amintiri, erau lângă ei, în sălbăticia siberiană, părinții, frații, pentru român și satul lui din Ardeal, și... dorul.

În timpul Revoluției, românul a lăsat Siberia și numai Dumnezeu știe cum a ajuns acasă. Pentru cei doi prieteni, plecarea românului nu însemna o despărțire, erau siguri că se vor căuta, că se vor întâlni, românul chiar i-a lăsat ceva bani ce agonisise, să-i păstreze până la prima lor întâlnire. Dar Rusia știută nu a mai fost, îi luase locul URSS, cu alte legi. Abia acum, în noul război, speranța revederii putea să se împlinească. În învălmășeala încrâncenată a luptelor, soarta a făcut ca rusul să ajungă la Ciucea.

Primarul l-a căutat pe B., dar era de negăsit. Și rusul era tot trist, de tot trist, foarte frământat, o problemă de conștiință îl chinuia: trebuia să-i

dea prietenului banii lăsați în păstrare, altfel se simțea apăsător de păcat. Legile lui Dumnezeu îi aminteau porunca: „Să nu furi!” Dar prietenul murise..., doar ceva nepoți mai erau în comună.

Se însera când, cu primarul și nepoții, rusul a ajuns la mormântul prietenului. Le-au însoțit calea colindele. Lumea se pregătea de Crăciun. Rusul le știa, le-a învățat de la românul aruncat de război în pustiul Siberiei, ecoul lor îl purta în suflet. La mormânt, a spus în românește „Tatăl nostru” și „Născătoare...”, din apropiere, a rupt crenguțe de brad și a împodobit mormântul. Deodată, un gest nebănuit a uluit pe primar și pe nepoți: din sân a scos o legătură cu bani și i-a lăsat să cadă la baza crucii. La observația că banii nu mai circulau de mult timp, răspunsul a venit imediat: „Nu erau ai mei, eu a trebuit doar să-i păstrez”. Liniștea conștiinței răzbătea pe față, odată cu durerea și cu lacrimile.

Cărarea pe care venise l-a primit și l-a dus până la gară. Deasupra, de pe cer, luna îi lumina calea. În liniștea nopții și în liniștea din suflet era doar cântul colindelor: „Cerul și pământul în cântări răsună/Îngeri și oameni cântă împreună:/Cristos se naște, Domnul coboară,/îngerii cântă, magii îl adoră,/păstori aleargă, ieslea o-nconjoară, mari minuni se întâmplară”.

Otilia BĂLAȘ

Notă. Întâmplarea este adevărată, am aflat-o de la familia românului din Ciucea, eu doar am repovestit-o.

A crede precum Maria pentru a sărbători Crăciunul cu adevărat

În luna a șasea, îngerul Gabriel a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galileea, numită Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat, numit Iosif, din casa lui David. Iar numele fecioarei era Maria. Și, intrând la ea, i-a spus: "Bucură-te, o, plină de har, Domnul este cu tine!" Ea s-a tulburat la acest cuvânt și cugeta în sine ce fel de salut ar putea fi acesta. Însă îngerul i-a spus: "Nu te teme, Marie, pentru că ai aflat har la Dumnezeu. Vei primi în sân și vei naște un fiu și-l vei numi Isus. Acesta va fi mare: va fi numit Fiul Celui Preaînalt și Domnul Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl său; și va domni peste casa lui Iacob pe veci, iar domnia lui nu va avea sfârșit". Maria a spus către înger: "Cum va fi aceasta, din moment ce nu cunosc bărbat?" Răspunzând, îngerul i-a spus: "Duhul Sfânt va veni asupra ta și puterea Celui Preaînalt te va umbri; de aceea, sfântul care se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu. Iată, Elisabeta, ruda ta, a zămislit și ea un fiu la bătrânețe, și aceasta este luna a șasea pentru ea care era numită sterilă, pentru că la Dumnezeu nimic nu este imposibil. Atunci, Maria a spus: "Iată, slujitoarea Domnului: fie mie după cuvântul tău". Și îngerul a plecat de la ea. Luca 1,26-38

Textul evanghelic începe prin cuvintele familiare: "Îngerul Domnului a fost trimis într-o localitate din Galileea, cu numele de Nazaret". Este relatarea Bunei Vestiri. Însă noi trebuie să ne concentrăm asupra unui punct și acest punct este reprezentat de cuvintele Mariei: "Iată, eu sunt slujitoarea Domnului, fie mie după cuvântul tău".

Cu aceste cuvinte, Maria a făcut actul său de credință. L-a primit pe Dumnezeu în viața sa, s-a încredințat lui Dumnezeu. Cu acel răspuns adresat îngerului, este ca și cum Maria ar fi spus: "Iată-mă! Sunt o tablă de ceară: să scrie Dumnezeu pe mine ceea ce vrea". În antichitate se scria pe table de ceară; noi, astăzi, am spune: "Sunt o foaie de hârtie albă: să scrie

Dumnezeu pe mine tot ceea ce vrea".

S-ar putea gândi că credința Mariei este o credință ușoară. A deveni mamă a lui Mesia: oare nu acesta era visul oricărei tinere evreice? Însă greșim mult de tot. Acela a fost cel mai dificil act de credință din istorie. Cui poate Maria să-i explice ce s-a întâmplat în ea? Cine o va crede când ea va spune că pruncul pe care îl poartă în sânul ei este "lucrarea Spiritului Sfânt"? Acest lucru nu s-a mai întâmplat până atunci, nici nu se va mai întâmpla. Maria știa foarte bine ceea ce era scris în legea mozaică: o fată care în ziua nunții nu era fecioară trebuie imediat să fie scoasă pe ușa casei părintești și să fie ucisă cu pietre (Dt 22,20 și urm.). Maria chiar a simțit

(continuare în pag. 16)

(urmare din pag. 15)

“riscul credinței”!

Credința Mariei nu a constat în faptul că și-a dat asentimentul la un anumit număr de adevăruri, ci în faptul că s-a încrezut în Dumnezeu; a spus “fiat”-ul său, cu ochii închiși, crezând că “pentru Dumnezeu nimic nu este cu neputință”.

Cu adevărat, Maria nu a spus nicicând “fiat” pentru că nu vorbea limba latină și nici limba greacă. Ceea ce, cu toată probabilitatea, a ieșit de pe buzele sale este un cuvânt pe care toți îl cunoaștem și îl repetăm des. A spus “Amin”! Acesta era cuvântul cu care un evreu își exprima asentimentul față de Dumnezeu, adeziunea deplină față de planul său.

Maria nu și-a dat asentimentul cu resemnare tristă, ca unul care spune în sine: “Dacă nu pot altfel, ei bine, făcă-se voința lui Dumnezeu”. Verbul care se folosește greacă vrea să exprime bucurie, dorință, nerăbdare să se întâmple ceva. Aminul Mariei a fost ca acel “da” total și plin de bucurie pe care îl spune mireasa mirelui, în ziua nunții. Faptul că a fost cel mai fericit moment din viața Mariei îl deducem și din faptul că, regândind la acel moment, ea intonează puțin mai târziu Magnificat care este în întregime o cântare de preamărire și de bucurie. Credința ne face fericiți, a crede este frumos! Este momentul în care creatura înțelege scopul pentru care a fost creată liberă și inteligentă.

Credința este secretul pentru a sărbători un Crăciun adevărat și

explicăm în ce sens.

Sfântul Augustin a spus că “Maria a zămislit prin credință și a născut prin credință”, ba mai mult, că “l-a zămislit pe Cristos mai întâi în inimă și apoi în trup”. Noi nu putem să o imităm pe Maria în zămisirea și în nașterea fizică a lui Isus; în schimb, putem și trebuie să o imităm în zămisirea și nașterea lui în mod spiritual, prin intermediul credinței. A crede înseamnă “a zămisli”, înseamnă a da trup cuvântului. Acest lucru ni-l asigură însuși Isus, spunând că acela care primește cuvântul său devine pentru el “frate, soră și mamă” (cf. Mc 3,33).

Așadar, să vedem cum putem să-l zămislim și să-l naștem pe Cristos. Îl zămislește pe Cristos persoana care ia decizia de a-și schimba conduita, de a transforma viața sa. Îl naște pe Cristos persoana care, după ce a luat acea hotărâre, o traduce în faptă prin vreo schimbare concretă și vizibilă în viața sa și în obișnuințele sale. De exemplu, dacă înjura, nu mai injură; dacă avea o relație ilicită, o întrerupe; dacă ținea ură, face pace; dacă nu se apropia niciodată de Sacramente, acum se întoarce la ele; dacă era nervos acasă, încearcă să fie mai înțelegător, și așa mai departe.

Ce îi vom duce în dar anul acesta pruncului care se naște? Ar fi straniu să facem cadouri tuturor, exceptându-l pe sărbătorit. O rugăciune din liturgia ortodoxă ne sugerează o idee

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

minunată: “Ce putem să-ți oferim, Cristoase, în schimbul faptul că te-ai făcut om pentru noi? Fiecare creatură îți aduce mărturia recunoștinței sale: îngerii îți aduc cântarea lor, cerurile îți aduc steaua, magii îți aduc daruri, păstorii îți aduc adorație, pământul îți aduce o peșteră, pustiul îți aduce ieslea. Dar noi, noi îți oferim o mamă fecioară!”. Noi - adică întreaga omenire - ți-o oferim pe Maria!

În jurul nostru avem prea mult zgomot. Din noi înșine ies prea multe cuvinte inutile. Am uitat tăcerea!

Am uitat că realizările mărețe au loc în tăcere: viața, iubirea, iertarea, credința, arta, smerenia. Toate sunt rodul tăcerii, acea tăcere în care însuși Dumnezeu se naște în noi. În prima noapte de Crăciun era atât de liniște încât se auzeau gândurile lui Iosif izvorâte din privirea ce i se odihnea pe chipul pruncului divin: „Cred, Doamne! Cred că tu ești Cristos, Fiul Dumnezeului celui viu! Cred! Ajută necredinței mele!” (Cf. Mt 16,16; Mc 9,24).

În acel timp era atât de liniște încât se auzeau rostogolindu-se pe obraz lacrimile pline de fericire ale Născătoarei de Dumnezeu.

Inima ei bătea puternic pe ritmul cântării Magnificat: „Domnul a privit la smerenia slujitoarei sale.

Iată, de acum toate popoarele mă vor numi fericită” (cf. Lc 1,48).

În acea noapte de vis peste pământ domnea liniștea în care doar cei smeriți pot auzi îngerii cântând: „Mărire în

înaltul cerurilor lui Dumnezeu și pe pământ pace oamenilor pe care el îi iubește!” (Lc 2,14). Astăzi stăm în fața Pruncului și, în tăcere, ne auzim inima plângând și strigând: „Iertare! Isuse, Fiul lui David, îndură-te de mine! Doamne, salvează-mă” (cf. Lc 18,38; Mt 14,30). Și tot în tăcere auzim iertarea sa: „Liniștește-te! Taci! Mergi și nu mai păcătu!” (cf. Mc 4,39; In 8,11). Astăzi, în cea mai desăvârșită tăcere, auzim zâmbetul lui Dumnezeu, simțim sărutul Pruncului Divin, ca o pecete pe inima noastră (cf. Ct 8,6).

Cât de plină de putere și de fericire este tăcerea în care Pruncul îți vorbește: „Eu pentru aceasta am venit: ca tu să ai viață, viață din belșug” (cf. In 10,10).

Pentru aceasta avem Crăciunul, Nașterea Domnului: ca noi să avem viață din belșug, viață adevărată, viață fericită. Însă doar atunci când vom abandona zgomotul idolatru și diabolica gălăgie exterioară vom putea admira frumusețea unui Dumnezeu care se face om, care se naște în tăcere, în simplitate. Doar atunci vom înțelege pentru ce Cuvântul s-a făcut trup: ca să avem viață din belșug, nu firimituri! Doar cine se convertește la tăcere, la liniște, la calm va gusta din plin fericirea și mântuirea aduse de Cristos (cf. Is 30,15).

Să ne apropiem de Pruncul divin, de salvarea noastră.

Să-l privim în tăcere și să ne lăsăm priviți. **Venite, adoremus!**

Pr. Traian DOBRATĂ

Papa Ioan Paul al II-lea

În noiembrie 1989 cădea „Zidul Berlinului”. O poartă se deschidea spre Est. Dimensiunile acestui „ceas istoric” sunt apreciate de Papa Ioan Paul al II-lea la Sinodul Episcopilor din Europa, în 1990.

Este tot mai clar că Papei i s-a încredințat o misiune de către Providență, răsturnările începute în Est sunt rapide și Biserica din fostele țări comuniste trebuie să acționeze repede, „înainte ca acel consumism de marcă occidentală să-și transmită virusul către popoarele din Europa centrală și răsăriteană și să refacă pustiul din bisericile pe care lunga persecuție religioasă și rezistența episcopatelor împotriva guvernării le-au umplut în mod miraculos” (Luigi Accattoli, „Karol Wojtyła - omul sfârșitului de mileniu -, Casa de Editură Viața Creștină, Cluj-Napoca, 1999, p.275).

Papa, om al Răsăritului care trăiește în Apus, „nu așteaptă faptele, ci le anticipează și aproape că le forțează”.

La Sinodul care a avut loc în Cehoslovacia, la Velehrad, în aprilie 1990, Papa a spus: „Astăzi ne găsim în fața ruinelor unuia din multele turnuri Babel ale istoriei umane”. A evocat apoi tirania suferită și a salutat începutul unei noi epoci: „Mulțumită Providenței, toate acestea au trecut

deja, o utopie tragică. Acum putem dărâma toate zidurile care despart oamenii și națiunile”.

Tonul înalt al cuvintelor emoționante ale Papei atinge sufletul lui Havel, care, poet, i se adresează Papei, poet și el: „Nu știu dacă știu ce înseamnă un miracol. În ciuda acestui fapt, îndrăznesc să spun că în după-amiaza de azi voi participa la un miracol: în același loc unde, acum cinci luni, în ziua în care ne bucuram pentru canonizarea Sfintei Agnes de Boemia, se hotăra viitorul țării noastre, chiar în același loc, conducătorul Bisericii Catolice va sluji Sfânta Liturghie și îi va mulțumi Sfintei noastre pentru mijlocirea pe lângă Acela care ține în mâinile Sale soarta misterioasă a tuturor lucrurilor” (Op.cit.,p.276).

În două zile Papa a ținut zece discursuri în care a amintit că a înțeles pe credincioșii din Boemia, Moravia și Slovacia când tăceau, le-a înțeles tăcerea în timpul comunismului, în acei ani întunecoși când Biserica lor era „Biserica Tăcerii”, cum era Biserica Greco-Catolică din România și alte Biserici din Est, și a ținut ca el, Papa, să fie vocea lor.

Afirmația cea mai importantă a fost rostită în fața intelectualilor: **„Pretenția de a se construi o lume fără Dumnezeu s-a dovedit iluzorie”.**

(va urma)

Daruri de Crăciun

Început de Decembrie. **Sărbătoarea cea mare a Unirii tuturor românilor! Centenar!** Sărbătoare de suflet pentru noi, cei care simțim România adânc în inima-rădăcină, în fiorul ce crește din lumina gândului bun, generos, din mândria de a fi fost dăruți cu atâta frumusețe și bogăție naturală, cu hărnicia firească a bunului gospodar ce știe să-și crească familia în bunăstarea dăruită de Dumnezeu! Iubirii căruia Îl respectă poruncile...! Așa ar trebui să fie, aici la noi, în „**Grădina Maicii Domnului**” fiecare zi, **sărbătoare!** Ar fi bine, nu-i așa? Din păcate lucrurile nu merg întotdeauna cum ne-am dori. **Avem nevoie să fim uniți**, cum au reușit să ne împlinească înaintașii, dar continuăm să ne lăsăm dezbinați. Muncim, dar timpul trece fără să ne bucurăm de rodul muncii noastre fiindcă uităm uneori să ne bucurăm, să o facem cu drag, din tot sufletul, pentru cei dragi, care ne sunt în preajmă, uitând că pentru toți oamenii și toți românii noștri trebuie să-L putem primi pe Pruncul Sfânt, deci să fim oameni de bunăvoință! Să vorbim de bine despre țară și neam, să făptuim cu Iubire spre binele tuturor fără să căutăm (doar) binele propriu.

Decembrie, luna Sărbătorilor,

luna cadourilor! Vine Moș Nicolae, Sfântul nostru drag, Patronul copiilor, a bucuriei copilărești de a căuta darurile dulci în ghetuțele lustruite, jordița și micile jucării. Ce adânc este fiorul bucuriei în zori... dar ce mult riscăm să pierdem pentru copiii zilelor acestea fiorul, încercându-l pe „Moșul” cu prea multe și costisitoare daruri... pe tot parcursul anului, iar acum, mai mult ca oricând, doar așa e ... în luna cadourilor!

Crăciunul cel Sfânt devine și el, tot mai mult, o aglomerare de bunuri achiziționate furibund, cadouri, mese încercate, petreceri...iar generozitatea noastră românească, ospetia pentru cel în nevoie, gândul bun, vorba delicată, gestul de iubire, le uităm uneori. Hai să ne reamintim nouă înșine, fiecare în parte, să fim primitori de Prunc Sfânt, Domn și Mântuitor, să fim oameni care știu face daruri din inimă, oameni de Bună-Voință!

Maria Mirela FILIMON

DE SĂRBĂTOARILE CRĂCIUNULUI ȘI DE ANUL NOU DORIM

PSS VIRGIL BERCEA, PREOȚILOR,

ORDINELOR CĂLUGĂREȘTI,

PROFESORILOR, COLABORATORILOR ȘI CITITORILOR

SĂRBĂTORI BINECUVÂNTATE

ȘI

LA MULȚI ANI!

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)